

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 78)

I.

***/ Nha Trang, Chủ nhật Jan 22/2017 (25 Tết).**

Cùng anh đến “thủ lửa” tại phòng trà Lê Bảo đêm nay, có sự hiện hữu của Túy Tâm, Nguyên, Cự & Châu và Loan & Bảo nơi hàng ghế đầu.

Đèn sân khấu được yêu cầu hạ nhỏ; micro tắt; âm thanh violon-piano nguyên thủy trôi lên bản Tango Uno, kế tiếp là Nửa Hồn Thương Đau trước đám khán giả xa lạ. Tiếng vỗ tay vang lên nồng nhiệt. Tôi thấy ngỡ ngàng pha lẫn cảm động (y hết tâm trạng của đêm thứ nhất xuất hiện tại dancing Nautique Nha Trang, ngày 25 tháng 7 năm 1974). Giọng đàn tôi vẫn mãnh liệt, rung cảm; phần anh có vẻ thiếu tự tin và e dè...

Ở mục sau, anh chơi solo bản Misty điệu Blue Zazz, dáng vẻ và âm thanh điềm đạm, không còn nét sống động như trên sân khấu ngày xưa.

Ở phần ba lại đệm theo tiếng violon ba bản Phôi Pha (Boston), La chanson d’ Orphée (Rumba) và Romance de Guitare (Tango). Ánh sáng vẫn được hạ, micro vẫn bị tắt, trong bóng tối mờ mờ, tôi vùng vẫy tay archet một cách thỏa thuê.

Trông anh rõ ràng phấn khởi, trên đường về, trong phòng riêng, cứ mãi hỏi:

“Em có vui không?”

Và cũng cùng câu tôi hỏi, anh đáp:

“Vui lắm em à. Ngày mai mình sẽ tập dượt nhiều hơn, chuẩn bị cho đêm 28 Tết trở lại như lúc này mình đã hẹn với đám Lê Bảo, nghe em.”

Sao thấy thật ái ngại cho anh... Bên cạnh tôi vẫn dáng dấp phiêu bồng nghệ sĩ thì anh đã là một ông lão lưng còng, hom hem chậm chạp... 42 năm tàn phá anh nhiều quá! Thời gian không chừa ai hết nhưng so với tôi, rõ ràng thời gian đã khắc nghiệt cùng anh hơn.

Tôi nói:

“Ngày nào còn ở Nha Trang, ngày ấy em vẫn muốn đưa anh đến phòng trà Lê Bảo. Chủ nhân tại đó có thể kiếm thêm chút tiền từ sự hiện diện như khách của đám mình, còn mình thì được cái piano để tìm lại Âm Nhạc.”

Anh gật đầu tán thành ý kiến.

Tôi thật không ngờ cái mà tôi đi tìm 42 năm, nay đã (mơ hồ) “thấy” được dù cảm giác thật mong manh không biết lúc nào “nó” bay biến mất.

Nhưng rồi tự nghĩ, tất cả mọi sự trong đời đều chỉ là “mong manh”, có đó rồi mất đó. Tôi đã quá quen với những sóng gió đời nên chỉ thấy lòng chịu đựng đến thành lãnh đạm với bất kỳ niềm vui hay nỗi buồn nào đưa tới.

Dù vậy, vẫn luôn luôn tự hỏi, nếu một ngày Âm Nhạc lại lần nữa vượt khỏi tay thì ta sẽ ra sao? Biết có còn đứng vững, lãnh đạm như đã từng lãnh đạm, đứng vững với mọi thứ?

□

II.

***/ Thứ Hai, Jan 23/2017 (26 Tết).**

“*Cái cảm giác mong manh*” viết ở trên quả đã xảy ra ở ngày kế tiếp.

Buổi sáng, mọi thứ vẫn y như cũ, anh vui, tôi phấn khích theo ngón đàn tìm lại của cả hai đêm hôm qua...

Nào dè... Buổi chiều, khi nhìn anh soạn ra một lô sách nhạc VN để chờ tôi hút xong điếu thuốc thì sẽ bắt tay vào sự tập dượt, tôi bày tỏ:

“Anh nên để các bản VN cho ca sĩ ở phòng trà Lê Bảo hát, còn chúng mình thì hãy tập dượt các bản ngoại quốc và semi-classique mà thôi.”

Rồi thêm:

“Với nhạc VN, em chỉ đàn những bài nào em thật sự cảm thấu và có kỷ niệm. Ví dụ Nửa Hồn Thương Đau, mỗi lần đàn là mỗi lần nhớ lại cái đêm trong tháng 12/1975, tự tay Phạm Đình Chương đệm *guitare* cho em tại nhà Duy Quang, thật tuyệt vời rung cảm.”

Vậy là anh đâm rũ xuống, trên mặt không còn vẻ hứng thú nữa.

Lúc xong điếu thuốc, tôi mở đàn, đưa ra bản Valse de l’Empereur (của J. Strauss) và nói:

“Le Beau Danube Bleu thì quá nhiều người hát, ban nhạc nào cũng đàn, rất nhàm, còn Valse de l’Empereur thì không. Em ‘mặn’ nó lắm. Vậy mình tập bản này cho ngày 28 Tết đã hẹn với đám Lê Bảo nghe?”

Chẳng chút phản ứng, anh lẳng lặng ngồi ngay vào keyboard, bắt vào điệu Valse với tiết điệu nhanh hơn so với các buổi tập trước. Đến câu nhạc giữa với những *coup d’archet* và *position* khó, tôi chạy không kịp, buông đàn, xin anh dượt lại. Vẻ mặt anh trông miên cưỡng thấy rõ. Anh nói:

“Anh hơi mệt.”

Tôi thành thật:

“Thì anh đi nằm đi. Em tập một mình đoạn này trước rồi hẵng ráp sau.”

Anh làm ngay theo lời đề nghị. Còn tôi vẫn ngồi lại bàn mà đàn.

Đến một hồi, tự dung cảm thấy không an khi nhìn cái dáng im lìm trải dài trên giường, cũng nhớ lại thời gian mới đây, cái vẻ bất hợp tác đó đã từng khiến tôi muốn buông xuôi mọi thứ... nên ngưng đàn.

Ra ngoài sân hút từ điều thuốc này qua điều thuốc khác, tâm trạng bất an vẫn còn đó, đầu óc miên man với câu hỏi: “*Tôi có làm đúng không trong hành động lôi anh dậy từ vực sâu rũ liệt để sống lại cùng Âm Nhạc?*” Cố tìm cho ra “vì đâu” đưa đến thái độ bất mãn nơi anh buổi nay, mà chịu. Rõ ràng sự tan vỡ đang bắt đầu thấy lấp ló...

Cuối cùng, uống xong cốc nước lạnh, tôi vào phòng, xin trò chuyện.

Anh vẫn nằm im, mặt quay vào vách.

Tôi nói:

“Nếu chuyện trò, xin anh đối diện với em.”

Anh lật người ra nhưng vẫn trong thế nằm lạnh lẽo.

Tôi hỏi:

“Em không hiểu vì lý do gì mà anh tỏ ra khó chịu như vậy? Có phải vì em không thích nhạc VN?”

Anh bật la:

“Từ nay anh sẽ không đàn *Valse de l'Empereur* nữa. Anh xin thua bài ấy. Trình độ anh chưa đủ để đàn nó”.

Tôi ngạc nhiên:

“Nhưng mình đã từng tập dượt nó xong suốt một tuần lễ trước đây mà?”

Anh nói:

“Anh chỉ xin em đàn các bản mà mình đã nắm rõ cho ngày 28 Tết tới đây. Còn bản ấy để tính sau.”

Trái tim tôi oằn xuống theo một nỗi thất vọng thật sự khi bất chợt trong chỉ một giây nhận ra “*cái mục đích tôi sống và đi tìm KHÁC HẠN với cái của anh.*”

Ngồi lặng hồi lâu, tôi bày tỏ:

“42 năm thật quá dài cho một con người. Có khi lại là trọn một kiếp đời nữa. Cha em chết lúc 43 tuổi. Trong 42 năm, sự nghiệt ngã anh gánh nhận đúng là ghê gớm, nhưng phần em, định mệnh nào có buông tha? E có phần cao hơn vì em là đàn bà, cả tâm hồn lẫn thân xác đều yếu đuối. Nhưng tại sao em vẫn đi tìm Âm Nhạc? Tại sao em trở lại bên anh sau 42 năm dâu biển? Xin trả lời: ‘*Bởi vì Âm Nhạc là máu huyết em, là trái tim em, mà anh là biểu tượng cho những điều ấy.*’

Nơi anh vẫn cái vẻ lặng câm như đá.

Tôi tiếp:

“Có lần nghe anh đùa: ‘*Em mắc nợ anh*’; nhưng thật thì không đúng. Ở đời chẳng ai phải nợ ai, luôn cả giữa những người có cùng máu mủ; mà ‘*chỉ tình thương mới khiến người ta nợ nhau thôi*’. Hơn một tháng qua quay cuồng với biết bao biến cố đưa đến trên từng giờ phút, em mới nghĩ rằng có lẽ ‘*mình đã SAI trong sự việc đi tìm*’.

“Âu Cơ rất hiểu em, nhưng kể từ khi nó vướng vào tình yêu thì đâm thay đổi hẳn để nhiều lần nói lên nhận xét rằng em là con người ‘*sớm nắng chiều mưa*’. Và chính anh cũng vừa nói câu ấy về em khi trả lời điện thoại Ngọc

Sáng. Riêng em tự biết em là đứa rất kiên định, nếu không thế, em đã không viết ra nỗi hàng bao tác phẩm chữ nghĩa, hoặc tiếng đàn em ngày nay đã bị hoàn toàn thui chột. Tất cả mọi sự kiện ‘*sớm nắng chiều mưa*’ trong cuộc sống hiện tại này của hai chúng mình đều chỉ phát xuất TỪ ANH. Chính anh thay đổi liên liền, hoặc nói đúng hơn, các biến cố TỪ ANH xảy ra liên liền khiến em phải chạy theo mà thay đổi cho hợp với hoàn cảnh khi ấy. Anh đâu có hiểu những điều này cho em, anh yêu cái tôi tự ái của anh hơn yêu Âm Nhạc, vì vậy mới có tình trạng rối beng giữa chúng ta hiện giờ.”

Khuôn mặt vẫn lạnh căm nhưng trên môi anh thốt ra lời nói:

“Anh xin lỗi em.”

Tôi thất vọng quá!

Trong cuộc tình năm cũ, có hai lần tôi bắt gặp khuôn mặt lạnh lẽo đó.

+ Lần thứ nhất: tháng 1/1975 xảy ra cuộc tan vỡ vì câu chuyện Phạm Hùng với bản Sombre Dimanche.

+ Lần thứ hai: Tháng 4/1975 thời gian xảy ra cuộc đời tàn khốc, tôi trú lại trong căn nhà Nguyễn Hoàng.

+ Cả hai lần, khuôn mặt lạnh tanh của anh đã làm tôi vô cùng sợ hãi và đẩy tôi đến chỗ phải tự thoát ra bằng một cuộc bỏ đi.

Chiều nay (hay mấy lúc gần đây), nỗi sợ hãi trở về khi lại nhìn thấy khuôn mặt đó.

Anh lập lại:

“Anh xin lỗi em!”

Tôi khẽ lắc đầu:

“Em không cần anh xin lỗi. Em chỉ mong biết được anh muốn gì?”

Anh không đáp câu hỏi này.

Tôi mệt mỏi bày tỏ:

“42 năm xưa, một buổi chiều tại căn nhà trọ số 33 Phan Đình Phùng khi mình vừa từ Nha Trang giang hồ lên Dalat, anh đã dạy em điều rằng: ‘*Hạnh phúc rất mong manh, không đậu lâu cho bất cứ ai. Mình đã phải vượt qua biết bao khó khăn của bà Lan; lên Dalat được đàn chung với nhau trên cùng một sân khấu, thuê nhà gần dancing gần chợ...*’ Thì đó là điều em luôn luôn suy ngẫm để mà ra sức vun quén hạnh phúc bằng tình yêu và cả sự chịu đựng đạo đó theo anh.”

Anh vẫn lặng im.

Tôi chán nản tiếp:

“Cuộc đời ví như một ngôi nhà, xây dựng thì rất khó nhưng đập đổ lại thật chóng. Trong cuộc tình năm cũ, ‘**chính tự tay anh đập đổ tất cả. Anh, chứ không phải em.**’ Vì thế mới luôn luôn có lời xin lỗi TỪ ANH bất cứ lần nào gặp lại em đâu đó. Còn em, đã sống và chịu đựng hết mình, khi quay lưng, em đi thẳng với tâm hồn thanh thản. Nếu có chẳng thì chỉ là **nỗi tiếc nuối cái Đẹp đã tan vỡ, chứ không hề chút nào hối hận.** Trong trái tim và cái đầu em, hai chữ HỐI HẬN và NUÓI TIẾC được phân định rất rõ ràng khác biệt. Một tháng qua, những sự việc xảy ra đều đúng là

như thế. Em lại cố gắng hết sức lôi anh khỏi vực sâu đau khổ để trở về với Âm Nhạc, nhưng em thất bại. Em chịu thua. Có lẽ em đã tự vẽ ra cho mình một ảo tưởng về anh mà thật thì anh không là như thế.”

Anh vẫn nằm im.

Tôi nghĩ đến sự quên lãng bằng những viên thuốc ngủ... Quả tình tôi vẫn còn rất yếu đuối. Âm Nhạc tưởng tìm thấy lại vài ngày trước, nay cũng đành quay lưng trước sự yếu đuối của tôi.

□

III.

***/ Nhận thư chị Kim Chi.**

Sàigòn, Jan 24 at 12:14 AM

Sao, chuyện đi diễn phòng trà hay quán café thế nào? Có thành công không? Không nghe tin em nên chị phải hỏi. Nóng ruột theo hai ông bà quá.

Chị Kim Chi.

***/ Thư Thu Vân.**

Nha Trang, Jan 25, 2017 at 4:45 GMT

Chị ơi,

Em nhận thư chị nhưng chưa trả lời vì đang mãi viết lại câu chuyện anh Ngọc (giai đoạn cuối là thời gian này) định sẽ gửi chị đọc để rõ ràng mọi thứ.

Cầu chúc chị ăn Tết vui vẻ rồi sớm ra chơi với bọn em. Nếu chị có ra, xin nhờ mang cho em cây đàn violon em còn gửi trong đó. Nhớ báo trước em biết để em còn bảo đưa cháu mang đàn đến giao chị. Nhé chị, cho em nhờ điều này. Cảm ơn chị trước.

Thương chị,

Thu Vân.

□

***/ Thứ Ba, Jan. 24/2017 (ngày 27 Tết).**

Tỉnh dậy lúc nửa khuya sau một giấc chập chờn với hai viên thuốc ngủ, từ bàn viết ngồi nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ hít từng cơn gió lạnh, tôi thấy thật yêu Nha Trang. Mùa này có cái gió rất đẹp vương vương không khí. Mùi muối mặn thổi về từ xa khơi biển cả. Dù không phải là nơi chôn nhau cắt rốn nhưng Nha Trang đã ghi trong tôi những tình cảm rất đậm đà.

Đó là tuổi trẻ. Là phần đất cát giữ giùm tôi vài quãng đời rất đẹp. Khi 22 tuổi, những bước một mình trên phố Độc Lập tóc dài bay bay theo gió; lúc 25 tuổi, những đêm tan dancing Nautique trở về căn nhà 7B Quang Trung, tóc dài cũng bời rôi gió bay... Đó đã chính là những kỷ niệm có hình có dáng rõ rệt gắn sâu trong ký ức.

Nhìn vào anh, dáng nằm nghiêng cô lẻ, tôi thật lòng xúc động, càng nhiều hơn khi nhớ lại đoạn nhật ký viết vài tháng trước (thứ Ba Aug. 16/2016) sau khi từ VN trở lại San Jose:

"Cái gì đã khiến ta LẠI muốn bắt đầu? Chẳng thể biết được ngoài nỗi biết của một thứ tình cảm xót thương và SỰ NHẬN THỨC RA nỗi thèm muốn sống lại trong âm nhạc giữa trái tim già nua đau khổ ấy. Chỉ tiếng đàn ta mới khiến được mười ngón tay thanh nhã của anh 'cựa quậy', như một lần anh nói trong hai tháng hè vừa trôi: "Anh muốn đàn với em, và chỉ với em thôi!"

Vai trò "Đưa tay ra với anh để cùng bắt chộp lại đứa con Âm Nhạc" tôi đã hành động.

Vậy, có thể nào lại thông tay ở giai đoạn này để dành nhìn anh lặn ngụp trong vũng sâu nghiệt ngã riêng anh?

***/ Thứ Tư, Jan. 25/2017 (28 Tết).**

Đến phòng trà Lê Bảo. Khách đông. Tiếng violon vẫn được vỗ tay nồng nhiệt.

Từ trên sân khấu nhìn xuống có những người bạn hôm trước, nhớ lại lời của cả ba sau đêm "thử lửa thử nhất":
"Ngồi dưới nghe và nhìn, thấy rõ là chị 'đỡ' rất nhiều cho anh Ngọc."

Thật xót xa vô cùng cho một con người từng nổi tiếng một thời "tài hoa âm nhạc".

Cứu cánh biện minh cho phương tiện. Con đường đi tìm Âm Nhạc quả thật chông gai, từ khởi thủy còn là sinh viên trường Nhạc Sài Gòn đã nhận biết, mấy chục năm cầm đàn luôn biết, và đặc biệt ở giai đoạn cuối này (với anh), càng thấu biết rõ ràng hơn.

Tuy nhiên, nghĩ, dù với bất cứ "*phương tiện*" nào, tôi cũng quyết lòng giúp anh vượt qua để đến một cái "*cứu cánh*" tốt đẹp.

***/ Đêm 29 Tết (Jan. 26/2017, thứ Năm).**

Lại đến quán nhạc Lê Bảo với Tâm, Trinh và Cự. Mời cả vợ chồng Thúy & Hiền (pianiste ở Palace Dalat).

Trinh chụp ba tấm ảnh với những lời đăng lên Facebook như sau:

-Cuối năm đi nghe nhạc xả stress. Lâu lắm rồi, dễ hơn mấy mươi năm từ 1974 mới nghe lại anh Ngọc và chị Thu Vân hòa đàn. Nhớ lại thời học Dalat, cuối tuần chị em mình thường đến Dancing Duy Tân nghe anh chị đàn, nhớ thời sinh viên "trẻ trâu"!!!

Cùng hứng thú đó, tôi ghi bên dưới ảnh của Trinh:

"Thời Gian tàn phá tất cả. Nhưng Thời Gian sẵn sàng mỉm cười rộng lượng với những tâm hồn luôn luôn trân quý Âm Nhạc, Nghệ Thuật, Văn Chương.

Cuộc hội ngộ đêm 29 Tết (Thứ Năm, 26/1/2017) tại phòng trà Lê Bảo (Nha Trang) giữa Violoniste Trần Thị Bông Giây và Pianiste Phùng Kim Ngọc là một điển hình tốt đẹp. Bốn bản nhạc Bóng Cây KơNia, Quando & Cachita (Chacha cha), Blue Skies (Tango) Valse dans l' Ombre là những cái vuốt ve êm ái trên hai tâm hồn từng bị đọa đày nghiệt ngã bởi một quãng rất dài 42 năm của Thời Gian.”

Riêng tấm ảnh Diêu Cự, rất đẹp, chuyển qua, tôi ghi vào bên dưới:

“Tài hợp cung đàn dang dở với anh Phùng Kim Ngọc đêm 29 Tết (Thứ Năm, Jan. 26/2017) tại quán nhạc Lê Bảo, Nha Trang, sau 35 năm Thu Vân già từ sân khấu. (Ảnh Diêu Cự).

Ôi! Nỗi hân hoan của cuộc hội ngộ muộn màng

Trong một ngày đông Nha Trang

có mưa dầm gió buốt

Hãy tha thứ cho em!

-Nhưng hơn tất cả-

Xin tha thứ cho em

Vì em CHẠM QUAY VỀ với anh.”

Khách vắng. Đêm giáp cuối năm tẻ nhạt, âm thanh violon piano làm ấm không gian. Với bản tango Blue Skies sau cùng, anh đệm gần như hoàn hảo. Tự nhận thức tiếng violon rõ ràng truyền cảm và có lửa (chữ Cự dùng). Nhưng... để làm gì và được gì kế tiếp?

Tan đêm nhạc, Cự chở anh về bằng xe gắn máy. Còn tôi đi bộ với Tâm & Trinh. Gió heo heo lạnh. Đêm 29 Tết không khí Nha Trang thật tuyệt mà lòng sao lại vô cùng hoang vắng. Con đường Yersin mang đầy dấu ấn một thời Nhật Nguyệt... nay, trở nên xa lạ trong ý tưởng riêng.

Về nhà Dì, ngồi trước bàn viết, hai tay ôm đầu. Anh nằm im phía sau. Cô đơn hơn bao giờ. Nghĩ, hiện tại này với những gì đang mong muốn thật chẳng ra làm sao cả. Anh không làm trái tim tôi ấm, ngay cả trong tiếng đàn cũng thấy hững hờ, xa cách. Còn tôi, tâm trạng lúc nào cũng y hệt những ngày ở Mỹ, dửng dưng, lãnh đạm. Thêm nỗi “sợ hãi” mỗi khi tưởng đến điều về Mỹ.

Nhưng, chẳng lẽ cứ đi hoài, đi hoài? Áo tưởng âm nhạc về anh gần như vỡ nát.

Nửa khuya, trời bỗng dưng đổ mưa thật lớn. Y hệt những ngày vừa qua, gió lớn mưa dầm tuôn trút cả đêm. Uống một viên thuốc ngủ. Thấy lòng buồn phiền quá nên uống thêm viên nữa... Nghĩ, uống trọn cả ống gần trăm viên trong tay có lẽ lại hơn.

Cái tệ hại là sau mỗi lần trở về từ một đám đông mà tôi là nhân vật được chào đón thì lại càng thêm một lần thất vọng để chỉ nghĩ đến điều tự sát. Quái lạ thật. Nhưng đó là điều hằn sâu trái tim từ ngày TNH bỏ đi, đã mấy chục năm qua.

[]

NHẬT KÝ RỜI...

***/ 30 Tết (Jan. 27/2017, thứ Sáu).**

Đọc những giòng viết của bữa hôm qua, thấy tâm tư rõ ràng lên-xuống. Tôi đúng là điên!

Tuy vậy, những lời đơn giản của Tâm “*Chị nên kiên nhẫn giúp anh vượt qua...*” đã làm bùng trong tôi một ý thức trách nhiệm. Phải rồi! Tất cả cuộc đời anh đã giao trọn vào tay tôi kể từ ngày từ bỏ Dalat (hôm Thứ Ba Jan. 3/2017), vì vậy, chỉ có tôi mới phải làm điều kiên nhẫn ấy. Anh đang là con bệnh rất nặng, tự tôi đã lãnh phần chữa trị thì hãy nên kiên nhẫn như lời nói của Tâm.

Buổi sáng, đang nằm phơi nắng, đột nhiên nghĩ đến việc mượn nơi quán nhạc Lê Bảo cái piano để tập dượt với anh những giờ quán không có khách, nên gọi điều đình với cô chủ quán, và được sự bằng lòng.

Anh cũng phấn khởi khi nghe tôi đưa ra đề nghị đó.

Vậy là lúc 2 giờ trưa, đến quán Lê Bảo. Anh chàng chủ quán khuôn mặt cau có ra mở cửa. Tôi thấy “nhột” trong bụng, nhưng cũng mặc kệ. Cách này cách khác, phải quyết tìm ra cho anh một phương tiện để trở về với Âm Nhạc.

Và rồi cũng qua được hai giờ tập dượt với nhiều bài bản suông sẻ, đặc biệt là Valse de l’ Empereur và O’ Cangasero.

Lúc 6 giờ chiều, theo lời mời từ tôi 29 Tết hôm trước lúc gặp nhau ở quán nhạc Lê Bảo, tôi và anh đến chú Hiền (pianiste Palace Dalat). Chai Rémy Martin được khai ra đãi. Không gian cuối năm tẻ nhạt nhưng rượu thật ngon và câu chuyện giữa ba người nhạc sĩ bạn cũ lại thật sống động với chủ đề Âm Nhạc.

(Trang NK đang dở...)

*

**

Lúc gần giao thừa, vội vã chia tay vợ chồng chú Hiền và cô Ngọc học trò để kịp tranh thủ với một tuổi già đang sắp sửa đến trong 20 phút tới đây.

Trên taxi, tôi bảo chú tài xế:

“Cố chạy cho kịp nghe con. Cô không muốn là người đập đất đầu năm của gia đình Bà Di cô, lỡ xui thì kẹt lắm.”

Thế là giữa đường khuya, chú cứ bấm kèn tin tin, các chiếc xe còn đầy trên phố phải tránh giạt đi.

Thật thú vị trong lòng! Đây là lần đầu tiên tôi được đón giao thừa ở Nha Trang. Những tháng năm tuổi trẻ dẫu rất yêu cái gió sắt se đặc biệt của thành phố này thì đêm Ba Mươi tôi vẫn đáp chuyến bay cuối về Sài Gòn, ăn Tết cùng gia đình.

Nhìn sang anh thấy đã say nhưng vẻ vui cười, hứng thú.

Trong con ngõ khuya vào nhà Dì, đèn đường rực sáng, bước chân anh lạng quạng, bàn tay trái nắm chặt tay tôi.

Vào đến nhà thì cũng vẫn còn vài phút trước giao thừa. Tôi phải đưa cái túi xách của mình cho Tâm giữ để giúp anh leo lên 11 nấc thang.

Khi đã ngồi xuống được trên giường, anh ngược nhìn tôi:

“Sao em chiều anh quá vậy?”

Tôi cười:

“Tại em thương anh.”

Đúng giờ giao thừa, cả gia đình Dì hội lại nơi sân thượng. Chúng tôi cũng cùng góp mặt. Thật là một đêm giao thừa đặc biệt, **rất đặc biệt**, trong cuộc đời tan tác của cả hai.

[]